



Dušan Urbaník

25. 1. 1958 narozen v Opavě

Vystudoval Gymnázium v Opavě a Střední knihovnickou školu v Brně. Ze zdravotních důvodů studia na Palackého univerzitě v Olomouci a v Mezinárodní škole chirofonetiky v Písku nedokončil a od roku 1996 je v invalidním důchodu.

V osmdesátých letech soukromě studoval kresbu, malbu, grafiku a dějiny umění u opavského profesora Miloše Kačírka; svou grafiku konzultoval u profesora Albína Brunovského v Bratislavě a ak.malíře Josefa Palečka v Praze.

Od roku 1982 vystavuje doma i v zahraničí, samostatně od roku 1985. V oboru grafiky (leptu, suché jehly a mezzotinty) získal dvě mezinárodní ceny: 1998 v Rumunsku, 2000 v Polsku.

1982 – 2002 člen opavské Skupiny X, 2005 – 2007 skupiny ITA

adresa: Nerudova 32, 746 01 Opava
telefon: 553 713 044
e-mail: d.urb@o2active.cz



D U Š A N U R B A N Í K

J E D N Í M T A H E M

kresby přírodninou

3. 2. – 28. 2. 2010

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 3. ÚNORA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ DO 18.00 HODIN NA ZAZVONĚNÍ
V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY



okrasník
2009



okrasník
2009



OSBORN
2009



OSBORN
2009

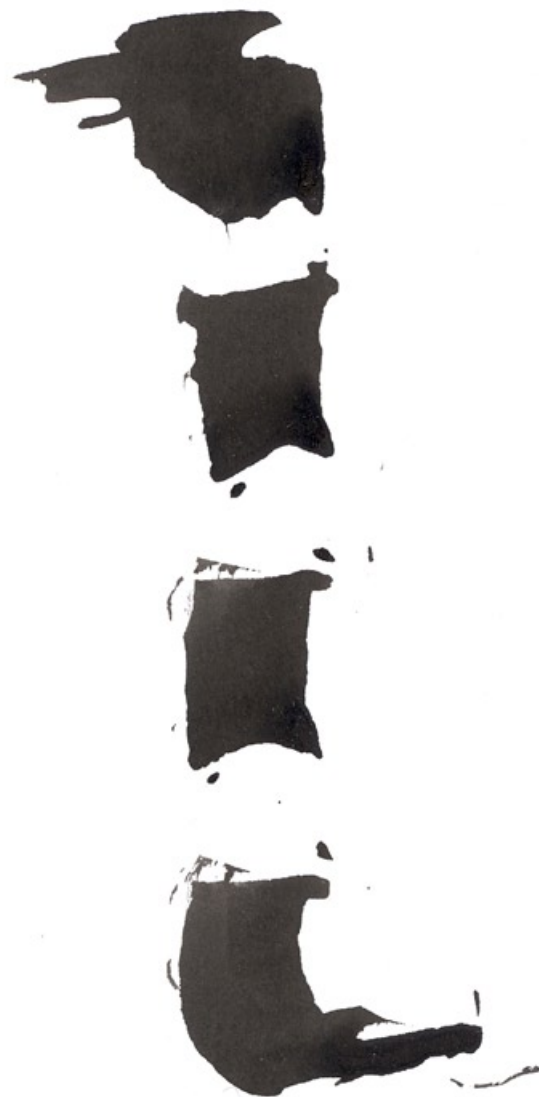
Podstatné je všude nadosah a Dušan Urbaník je toho důkazem; zůstává doma a nic mu tam k úplnosti nechybí. Do ryze výtvarné polohy dospěl cestou příběhů: ať tužkových kreseb, bohatých na detaily tkaničkových spleť poetických motivů nebo jim blízkou grafikou, kterou tehdy konzultoval s Albinem Brunovským. To všechno, současným kresbám na hony vzdálené, výrazně přispělo k jistotě ruky a čirosti myslí i k čistotě tvaru.

Mostem mezi obojím byly jemné perokresby dlaždic podle skutečnosti. I v nich je už výlučným obsahem samotné kreslení v podobné jednoduchosti, ale spíš než minimalismus je to střídá úspornost, podmíněná úctou k živé přírodě, v nových kresbách přítomné i zvoleným nástrojem a jeho jemnými dotyky, kterými, tak jako kdysi Michal Ranný, řídce pokrývá většinou skromně malý arch papíru.

Kresby se rodí kolébavým převalováním v tuši namočených a nikdy neomyvaných kamenů nebo jindy posunem otisků dřívěk se zřetelnými léty, ale nejčastěji jedním tahem tulipánovými stvoly ze zahrady. Ruka opakuje i stejné pohyby, a přece pozvolným opotřebením přírodniny a ubýváním tuše na jejím hrotu – s výsledkem neopakovatelným.

Snad jimi „píše“ bezeslovní zprávu ve verších znakové básně, podobné východní kaligrafii. Ta vyžaduje plné soustředění. Už i malé zaváhání ji naruší a návrat k počátku je nemožný, protože každá další kresba je vždy novým a nikdy nepředvídatelným pokusem. Nástroje hrají v něm významnou roli a přece nakonec ustoupí do pozadí.

Co zůstane, je svobodným vydechnutím; křehkým záznamem okamžiku, někomu snad až překvapivě výmluvným i bez příběhů – a vzácným darem všem, nám i autorovi.



Urbaník
2009